

[Kjeld Olsen.]

Venstres tanker eller såkaldte plan står partiet alene med. Det ved venstre. Og hvad vi også alle sammen herinde i tinget ved, er, at forligspartierne kun har 80 mandater bag sig; vi mangler i hvert fald de 10 sidste.

Det vil sige, at teoretisk vil det være muligt at etablere et flertal imod forligspartierne, men vi nægter ganske simpelt at tro, at det vil blive tilfældet. Af konsekvensen vil blive et valg, er én side af problemet, og jeg er overbevist om, at det ikke er et folketingsvalg, befolkningen er interesseret i. Tværtimod vil det afsløre folketingets mangel på handlekraft i en kritisk situation, og det vil medvirke til at nedsætte folketingets omdømme blandt vælgerne.

Men hertil kommer noget, der i virkeligheden er langt alvorligere. Da forliget blev offentliggjort, havde det med det samme sin gunstige virkning dér, hvor man altid først registrerer noget sådant, nemlig på børsen. Der er altså herhjemme skabt en tiltro til, at vi for alvor vil gøre noget for at rette økonomien op. Men hvad hvis disse forhandlinger, vi nu skal i gang med, ender med valg? Ikke blot vil en valgkamp betyde en udsættelse af problemernes løsning, men problemerne vil kunne vokse til højder, som vist ikke ret mange har fantasi til at forestille sig.

Venstre og konservative ved jo udmærket, at tilliden til den danske krone i allerhøjeste grad har at gøre med, om vi herinde når et resultat. Hvem bliver de første ofre, hvis landet bliver kastet ud i et økonomisk kaos? De tusinder af nye lønmodtagere, som i løbet af kort tid vil blive ramt af arbejdsløshed. Jeg er overbevist om, at man i andre partier og ikke mindst i venstre ved dette, og jeg er ikke mindst overbevist om, at befolkningen ved det. De fire partier har i fællesskab skabt et resultat, som vi ved vil møde kritik, men vi er parate til at tage den. Den svenske statsminister, Olof Palme, skrev, at politik det er at ville. Politik er også at turde. De kommende timer skal vise, om folketinget er rede til at tage det ansvar, som situationen påbyder os, og som befolkningen forventer af os.

Poul Hartling (V):

Ved de følgende behandlinger her i tinget og i udvalgene vil venstre tage stilling til de

mange enkelte lovforslag, som i dag er forelagt folketinget, ved vore ordførere på det finans-, skatte-, afgifts- og erhvervspolitiske område. Men her ved første behandling, hvor vi under ét skal behandle den aftale, som fire partier har indgået i går, og drøfte statsministerens forelæggelsestale, skal jeg på venstres vegne fremsætte nogle samlede principielle betragtninger.

Der er imellem alle ansvarlige enighed om, at landet sidder fast i meget alvorlige problemer. Der er også enighed om, hvad det er for problemer. Det er fremfor alt en uhyggeligt voksende udlandsgæld, og det er en stor og uacceptabel arbejdsløshed.

Der er derfor også enighed om, hvad der er målet for den økonomiske politik, som skal lægges til rette. Målet er, at underskuddet over for udlandet skal bringes ud af verden, så vi kan begynde at nedbringe gælden i stedet for at forøge den; målet er, at ledigheden afløses af beskæftigelse.

Midlerne til at nå disse mål er der derimod ikke enighed om. Venstre har peget på den vej, vi ønsker at gå. Regeringen og de fire partier, der i dag lægger deres aftale frem, vil en anden vej.

Jeg kan sige med det samme, at venstre finder regeringens og de fire partiers forslag helt utilstrækkelige. Vi kritiserer ikke, at de medfører en række ubehageligheder for befolkningen. Det, vi vender os imod, er, at de mange ubehagelige foranstaltninger ikke fører til nogen løsning af vore problemer, ja, at de endog trækker i den gale retning.

De to vigtigste elementer i regeringens plan er den såkaldte indkomstpolitik, der vil begrænse pengeindkomsterne, og finanspolitikken, der især igennem en kæmpestor afgiftsforøgelse vil søge at begrænse forbruget og rette op på statskassens enorme underskud.

Nu først indkomst- eller omkostningspolitikken. Om regeringens plan på dette felt må vi sige, at den virker for sent, for lidt og for kort. Derfor er den forkert. Den virker for sent. Udviklingen i pengeindkomsterne fra nu af og til 1. marts 1977, ja, i virkeligheden helt frem til 1. september 1977, skal der efter regeringens opfattelse overhovedet ikke røres ved. 1 år frem skal omkostningerne have lov at fortsætte den stigning, de er i gang med. Dyrtdsreguleringen skal have sit automatiske forløb, uanset hvilke proble-